

Ένας παράδοξος στρατηγός (Λαμπρόπουλος Βαρνάβας Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Οἱ καρποὶ τῆς ἐπιθεώρησης ἑνὸς στρατηγοῦ» θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ὁ τίτλος τῆς σημερινῆς ἀποστολικῆς περικοπῆς. Τὸν δανειζόμαστε ἀπὸ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο, πὺ ἐρμηνεύοντάς την λέει: «Σὰν κάποιος στρατηγὸς πὺ ἐπιθεωρεῖ τὶς τάξεις τοῦ στρατεύματος, ἔτσι καὶ ὁ Πέτρος περιέρχεται ὅλα τὰ μέρη ὅπου κηρύχθηκε τὸ Εὐαγγέλιο, γιὰ νὰ διαπιστώσει ποῖο μέρος ἦταν συγκροτημένο, ποῖο ἦταν σὲ τάξη πορείας, ποῖο χρειαζόταν περισσότερο τὴν παρουσία του». Διότι, τί ἄλλο παρὰ «στρατιῶτες Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Βλ' Τιμ. 2,3) ἦταν οἱ νεοφώτιστοι χριστιανοί, «ὀπλίται παρατάξεως Κυρίου», πὺ στρατολογήθηκαν γιὰ νὰ πολεμήσουν ὄχι τοὺς συνανθρώπους τοὺς ἀλλὰ τὰ πάθη τους, τὴν κάθε εἶδους πλάνη καὶ «τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου» δαίμονες;

«Σὲ θεραπεύει ὁ Χριστὸς»

Ἡ ἀρρώστια, βέβαια, καὶ ὁ θάνατος εἶναι ἐχθροὶ πρὸς ὁράτοι γιὰ τὸν νηπιόφρονα ἄνθρωπο, ἔστω κι ἂν εἶναι λιγότερο ἐπικίνδυνοι ἀπὸ τοὺς προηγούμενους. Καὶ ἐπειδὴ δὲν πάει κανεὶς κατευθεῖαν ἀπὸ τὸ νηπιαγωγεῖο στὸ πανεπιστήμιο, γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀπόστολος Πέτρος στηρίζει ἐδῶ τοὺς «νεοσυλλέκτους» στὴν πίστη μὲ τὰ «παχυλὰ» καὶ χειροπιαστὰ σημεῖα τῆς θεραπείας ἑνὸς παραλύτου καὶ τῆς ἀνάστασης μιᾶς νεκρῆς.

Τὸ πρῶτο θαῦμα ἔγινε στὴ Λύδδα. Ὁ ἄρρωστος λεγόταν Αἰνέας καὶ ἦταν κατάκοιτος ὀκτῶ χρόνια. Ὁ παράλυτος τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς ἦταν ἀσθενὴς τριάντα ὀκτῶ χρόνια. Οἱ δύο θεραπείες ἔχουν ὅμως καὶ κοινὰ σημεῖα: α) Καὶ στὶς δύο Γιατροὺς ἦταν ὁ Χριστός. Ἡ πρώτη ἔγινε μὲν μὲ μεσιτεία τοῦ ἀποστόλου Πέτρου· γιὰ νὰ μὴν γίνῃ ὅμως παρανόηση ὡς πρὸς τὸν αὐτουργὸ τῆς θεραπείας, προλαβαίνει ὁ Ἀπόστολος καὶ ξεκαθαρίζει: «Αἰνέα, σὲ θεραπεύει ὁ Χριστός». β) Τὸ δεύτερο κοινὸ σημεῖο εἶναι ὅτι καὶ στὶς δύο δὲν ζητήθηκε ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς ὁμολογία πίστεως πρὶν ἀπὸ τὴν θεραπεία. Ὁ ἅγιος Πέτρος, κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα, μιμεῖται τὸν Διδάσκαλό του, ὁ Ὅποιος ὅταν ἄρχισε τὰ θαύματα δὲν ζητοῦσε πίστη.

Καὶ ὁ Ἀπόστολος μπορεῖ νὰ μὴ ζήτησε πίστη, ἀλλὰ ζήτησε ἀπὸ τὸν παράλυτο, ἀφοῦ

σηκωθεί, νὰ στρώσει μόνος του τὸ κρεβάτι του. Δὲν εἶναι ἀσήμαντη ἡ λεπτομέρεια. Προφανῶς ὁ πρῶτος λόγος ἦταν νὰ γίνει ἐμφανῆς ἡ τέλεια θεραπεία. Οἱ ἐρμηνευτές, ὡστόσο, ἐπισημαίνουν καὶ δεύτερο λόγο: Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς κάνει τὸ μέγιστο καὶ τὸ ὑπερφυσικό, δὲν πρέπει νὰ σταυρώνουμε τὰ χέρια καὶ νὰ περιμένουμε σὲ ὅλα οὐρανοκατέβατες λύσεις. Ἐμεῖς πρέπει νὰ κάνουμε μὲ εὐθύνη καὶ συνέπεια τὸ μικρὸ ἢ καὶ ἐλάχιστο ποῦ ταιριάζει στὶς δυνάμει μας. Τὸ θαῦμα εἶναι ἀφύπνιση γιὰ δουλειά, καὶ ὄχι ἀφορμὴ γιὰ ραθυμία καὶ ἐπανάπαυση.

Ἡ πληρότητα τῶν ἀγαθῶν ἔργων

Ἄσπονδος ἐχθρὸς τῆς ραθυμίας ἦταν ἡ Ταβιθά, στὴν ὁποία τέλεσε τὸ δεύτερο θαῦμα του ὁ ἀπόστολος Πέτρος· γι' αὐτὸ καὶ ἦταν «πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν». Σίγουρα ἡ φράση αὐτὴ τοῦ ἀποστολικοῦ κειμένου ἀποτελεῖ, κατὰ τὸν ἅγιο Ἰωάννη, μεγάλο ἐγκώμιο γιὰ τὴν Ταβιθά. Ἡ ἴδια, προφανῶς, ἔκρυβε τὶς ἀγαθοεργίες της· δὲν μποροῦσαν ὅμως νὰ μείνουν κρυφές μετὰ τὸν θάνατό της. Ὅταν πῆγε ἐκεῖ ὁ Πέτρος καλεσμένος ἀπὸ τὴ γειτονικὴ Λύδδα, ἄκουσε καὶ εἶδε τὸν πιὸ γλαφυρὸ ἐπικήδειο ἔπαινο: χῆρες ἔκλαιγαν δείχνοντας τὰ ροῦχα ποῦ τοὺς εἶχε φτιάξει ἡ Ταβιθά. Ἦταν ἡ πιὸ δυνατὴ μαρτυρία γιὰ τὴ μεγάλη ἀγάπη καὶ ἐλεημοσύνη της· μία ἐλεημοσύνη πού, κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή, «γλιτώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν θάνατο» (Τωβ. 12,9). Δὲν χρειαζόταν, λοιπόν, νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ τὴν ἀναστήσει· τὸ καλοῦσε καὶ τὸ φώναζε ἡ ἴδια ἡ ἀρετὴ της. Καὶ ὁ ἀπόστολος Πέτρος, ἀφοῦ γονάτισε καὶ προσευχήθηκε, τῆς ξαναχάρισε τὴ ζωὴ. Ἐδῶ δὲν ἦταν ἀρκετὴ ἡ σκιά του γιὰ τὸ θαῦμα. Γονάτισε δίνοντας «δειγμὰ ἐπιτεταμένης εὐχῆς». «Δὲν ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς ὅλα τὰ θαύματα νὰ γίνονται μὲ τὴν ἴδια εὐκολία», θὰ παρατηρήσει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. «Αὐτὸ ὠφελοῦσε καὶ τοὺς ἀποστόλους, γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ὁποίων δὲν ἔπαψε νὰ φροντίζει ὁ Θεός». Πολὺ περισσότερο ὠφελεῖ ἐμᾶς, διδάσκοντάς μας τὴ σημασία τῆς ἐπιμονῆς, τῆς ὑπομονῆς καὶ τοῦ σωματικοῦ κόπου στὴν προσευχή.

Ἡ ἀρετὴ τῆς ἐλεημοσύνης

Στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἔλειψαν ψυχές ποῦ μιμήθηκαν τὶς ἀρετὲς τῆς ἁγίας Ταβιθά. Κορυφαῖο παράδειγμα στὴ σχετικὰ νεώτερη περίοδο εἶναι ἡ ἁγία Φιλοθέη ἡ Ἀθηναία, ἡ ὁποία δὲν ζέστανε μόνο μὲ ροῦχα καταδιωγμένες γυναῖκες μέσα στὴν παγωνιὰ τῆς σκλαβιάς, ἀλλὰ σφράγισε μὲ τὸν μαρτυρικὸ της θάνατο, τὴν ἀγωνία καὶ τὴ φροντίδα της νὰ περιφρουρήσει τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά τους. Ἀλλὰ καὶ σήμερα, ποῦ «ἐσύγη ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν», ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποῦ ζήλεψαν τὴν Ἁγία τῆς Ἰόππης. Ἀξιωμαμόνευτη εἶναι ἡ ἀναφορὰ ποῦ κάνει σύγχρονος ἱερέας καὶ ψυχίατρος στὴ μακαριστὴ γιαγιά του: «Στὴν κηδεῖα της πολλοὶ ἄγνωστοι ἐμφανίστηκαν καὶ μιλοῦσαν γι' αὐτὴ μὲ εὐγνωμοσύνη· ὅπως ἐκεῖνη ἡ ἡλικιωμένη κυρία, ποῦ ἔλεγε ὅτι ἡ γιαγιά συνέχισε νὰ τὴ δέχεται στὸ σπίτι

της, όταν ὅλοι τὴν ἀπέφευγαν, γιατί ἀπέκτησε ἕνα ἐξώγαμο παιδί, λίγο μετὰ τὸν πόλεμο, καὶ τὴ θεωροῦσαν πόρνη. Διηγιόταν, ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της, πῶς τῆς ἔβαζε τσάντες μὲ τρόφιμα κάτω ἀπὸ τὸ παλτό, παρακαλώντας τη νὰ μὴν τὸ μάθει κανεὶς».

Ὁ παράδοξος, λοιπόν, γιὰ τὰ ἀνθρώπινα μάτια «στρατηγὸς» ἀπόστολος Πέτρος, ἐνῶ ἀπὸ τὴ μία ἐπιβάλλει στὸν Ἄνανία καὶ στὴ Σαφείρα τὸ πιὸ αὐστηρὸ καὶ ἀμετάκλητο ἐπιτίμιο, ἀπὸ τὴν ἄλλη θεραπεύει ἕναν παράλυτο καὶ χαρίζει «τιμητικὴ ἄδεια» ἐπιστροφῆς στὴ ζωὴ, στὴν Ταβιθά. Μὲ τέτοιες ποιμαντικὲς στρατηγικὲς, Ἐκεῖνος ποὺ τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὴν ποίμνη του, εὐδοκοῦσε νὰ αὐξάνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστευόντων στὸ ὄνομά του.

Πηγή: agiazoni.gr